

gyldende med indkomståret 1973. I 2-årsperioden skal kontrakt nedskrivning herefter kunne foretages med det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige følgende procentdele af dagsprisen:

Indkomstår:

1973 80 pct.

1974 90 pct.

Det anførte kan også udtrykkes således, at kontrakt nedskrivningen kan udgøre forskellen mellem købspris og dagspris, efter at dagsprisen er nedsat med følgende procentdele:

Indkomstår:

1973 20 pct.

1974 10 pct.

Efter lovforslaget ophører adgangen til nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt, helt fra og med indkomståret 1975.

Dette forslag medfører ikke ændringer af reglerne i varelagerlovens kapitel I om nedskrivning af varer, der er på lager.

Lovforslagets § 1, nr. 2, har til formål at gribe ind over for nogle utilsigtede virkninger af varelagerloven i forbindelse med visse overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning. Der henvises herom til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

De provenumæssige virkninger af lovforslaget er vanskelige at bedømme, bl. a. fordi der ikke foreligger nogen opgørelse over de samlede kontrakt nedskrivninger. Desuden er det ret usikkert, hvorledes kontrakt nedskrivninger efter de gældende regler vil udvikle sig i de kommende år, idet disse nedskrivninger benyttes til at afdæmpe udsving i indkomstforløbet. De provenumæssige virkninger af den foreslåede afvikling vil endvidere blive påvirket af, at en del af de skatteydere, som efter forslaget skal tage deres kontrakt nedskrivninger til indtægt, utvivlsomt råder over andre fradragsmuligheder, fordi de ikke har udnyttet deres skattemæssige muligheder for at foretage afskrivninger og nedskrivning på varelagre fuldt ud. Under hensyn hertil kan det gennemsnitlige merprovenu i afviklingsperioden rent skønsmæssigt anslås til 300-400 mill. kr. årlig. Der vil nok være en tendens til, at det årlige merprovenu tiltager i løbet af afviklingsperioden, fordi de skatteydere, der ikke har udnyttet adgangen til at foretage kontrakt nedskrivning fuldt ud, ofte vil have mulighed for at vente med at indtægtsføre deres nedskrivning til afviklingsperiodens senere år.

I administrativ henseende vil lovforslaget med-

føre en forenkling, idet skattemyndighedernes kontrol opgaver i forbindelse med kontrakt nedskrivningerne ophører, når den 2-årige aftrapningsperiode udløber i 1974.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1, nr. 1.

Bestemmelsen indeholder det i de almindelige bemærkninger omtalte forslag om at afskaffe reglerne om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt.

Til § 1, nr. 2.

Efter dansk skatteret er det den almindelige regel, at der foretages en såkaldt „global“ opgørelse af den skattepligtige indkomst. Det betyder bl. a., at det er uden betydning, om skatteyderens indtægts- og fradragsposter vedrører indenlandske eller udenlandske indkomstkilder. Ved indkomstopgørelsen skal han medregne alle de indtægts- og fradragsposter, som skal tages i betragtning efter den interne danske skattelovgivning. Det er også dansk lovs regler om opgørelsesmåden, der skal anvendes, herunder reglerne i den danske lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

For at undgå dobbeltbeskatning i forhold til udlandet er regeringen i lov nr. 74 af 31. marts 1953 bemyndiget til „— — — ved overenskomst med fremmede stater at tilstå — — — lempelser i pligten til at udrede skatter og afgifter til det offentlige — — —“. Derimod må dobbeltbeskatningsreglerne ikke bruges til at skærpe interne danske beskatningsregler.

Danmarks dobbeltbeskatningsaftaler kan deles i 2 hovedtyper: såkaldte exemptionsaftaler og såkaldte creditaftaler. Creditaftalerne giver ikke anledning til problemer af den art, det foreliggende forslag tager sigte på.

Exemptionsaftaler går ud på, at visse indtægter, som skulle beskattes i begge staterne efter deres interne lovgivning, skal holdes uden for opgørelsen af skattepligtig indkomst i den ene stat. (En nyere type exemptionsaftaler er teknisk anderledes; men det skattemæssige resultat bliver det samme — også i forhold til problemet i lovforslagets § 1, nr. 2). Danmark kan således aftale med en anden stat, at f. eks. en skatteydere *overskud* af virksomhed i den anden stat kun skal opgives som skattepligtig indkomst til denne, selv om overskuddet også ville være skattepligtig indkomst i Danmark efter vore interne regler. (Overenskomsten skal selvfølgelig være gensidig, således at tilsvarende indtægter af en virksomhed i Danmark kun bliver skattepligtig indkomst